

Naar een enkele nationale groepering van producenten in Frankrijk

Vaststelling van een renderende bodemprijs

In Frankrijk is de visserij heel wat veelzijdiger en zijn de belangen van de producenten dan ook heel wat meer uiteenlopend dan in België. Als we dan hier reeds de moeilijkheid vaststellen om tot een eensgezind front en één enkele producenten-organisatie te komen, dan kunnen we gemakkelijk de diversiteit van de producentenverenigingen in Frankrijk begrijpen en aanvaarden. We kennen daar inderdaad de verre visserij met het binnenbrengen van diepgevroren vis. We kennen er de zoutvisserij, de kampagnes op de tonijn, de speciale sardinenvisserij, de visserij op de kreeftjes, de algenvisserij enz... We hebben de eigenaardigheden en eigenheden van de Noord-franse vissershavens, deze van de Middenfranse en Zuid-franse kusten en van de Middellandse Zee. Men zal dit nu alles trachten te coördineren.

DE VOORAFGAANDELIJKE VERGADERINGEN

Op 5 december van voorgaand jaar kwamen de vertegenwoordigers van verscheidene vissershavens bijeen te Parijs om een oplossing te zoeken voor de moeilijkheden waarmee de franse visserij in het bijzonder en de visserij in het algemeen gekonfronteerd wordt. Verscheidene problemen werden er voorgelegd en gezien de absolute noodzakelijkheid vastgesteld werd van een blijvende concentratie onder de producenten van de verschillende franse vissershavens werd besloten een nieuwe konferentie voor te bereiden te «Sables d'Olonne» met als eerste probleemoplossing de vaststelling van een minimumprijs en een producentenregeling voor alle vissershavens en alle produkten. Men is zich wel bewust van de enormiteit van deze taak, maar nood dwingt wet en om de opgezezen moeilijkheden het hoofd te kunnen bieden moet men tot één enkele producentenorganisatie komen er tot één enkel reglement voor alle franse vissershavens en volgens de aangebrachte produkten.

MINIMAPRIJZEN

Eén van de hoofdvereisten voor de producenten is het vermijden van de regelmatig terugkerende laagteperiodes waarin het produkt zeer laag geprijsd wordt. Men denke in dit verband onder andere aan de staking in 1967 vanwege de vissers tegen de lage prijzen en meer recent de staking in de diepzeevisserij voor dezelfde reden zoals we dit in een afzonderlijk artikel speciaal belichten. Men zal nu met de kopers trachten tot afspraken te komen voor een bodemprijs die het de reders bij kleine aanvoer toch nog moet mogelijk maken enigzins uit de kosten te komen. In het kader hiervan zullen maatregelen onderzocht worden voor een meer harmonieuze aanvoer om te grote pieken te vermijden. Anderzijds zal eveneens getracht worden de invoer in bepaalde periode af te remmen en vooral dumpingpraktijken te weren.

Hiervoor zal men echter de hulp en ingreep van de Openbare Machten nodig hebben, onder meer om de verplichting op te leggen aan alle producenten, ongeacht of ze lid zijn of niet, de uitgevaardigde regelen van de organisatie te volgen. Dit alles veronderstelt controle zowel langs de kust als langs de grenzen. In de vergadering te Sables d'Olonne van vorige vrijdag hebben 53 deelnemers die ongeveer 50 t.h. vertegenwoordigen van de productie van de Noord- en Westkust van Frankrijk enkele preliminaire vastgelegd evenals de minimaprijzen die bv. zouden gaan vanaf 80 fr. voor tongen tot 23 fr. voor de frituurwijting. Op basis van deze prijzen zal er nu onderhandeld worden met de kopers die niet langer meer halstarrig tegen zijn omdat ook zij aanvoelen dat de handel belang heeft aan een nivellering der prijzen en de pieken, zowel hoog- als laag-, evenmin dienstig zijn voor de handel.

EEN NATIONAAL OVERLEGSORGAAN

Om een toepassing van een algemene minimumprijs mogelijk te maken zal er een bewust coördinatie tussen de verschillende havens noodzakelijk zijn. Deze coördinatie zal eerst en vooral zich wijden aan het verhinderen van periodieke eenzijdige en te grote aanvoeren van éénzelfde soort. Men heeft inderdaad vastgesteld dat bv. 5 tot 7.000 kg. overaanvoer van wijting te Port-en-Bessin, of elders, reeds voldoende was om, niet alleen ter plaatse, maar zelfs in andere havens de prijs van het produkt aanzienlijk te zien dalen, dit zelfs voor verscheidene dagen. Het is beslist nuttig dergelijke overproducties in bepaalde havens te vermijden, door ze zelf elders te dirigeren of ze zelfs te vernietigen. Hier stuit men dan natuurlijk op de op te lossen moeilijkheid. Hoe het aan de markt onttrokken produkt financieren, hoe te stockeren en eventueel

terug op de markt te brengen? Dit kan natuurlijk maar opgelost worden in het kader van één nationaal overlegorgaan en met behulp van de nationale overheid en van de Europese gemeenschap.

HALT AAN DE ONGEBREIDELDE INVOER

Om tot een dergelijke organisatie te komen zijn zeker twee voorwaarden nodig. Namelijk ten eerste dat elke vissershaven over een overlegorgaan beschikt afhangende en gehoorzamende aan het nationaal orgaan en de regelen strikt toepast en dat er zou mogen gedokterd worden aan een reorganisatie van de gemeenschappelijke markt om de invoer te kanaliseren. Inderdaad ontbreken in dit domein de voorbeelden niet van ongebreidelde invoer aan dumping prijzen die het marktbeeld schaden. Zo bv. de invoer in St. Malo van gekuiste makreel aan 15 fr./kgr. hetgeen overeenkomt met 9 fr/kg. niet gekuist (!) of Engelse aangeboden aan de Bretoense conservenfabrieken aan 9 fr. het kg (!) of nog de diepvriesfilets van wijting uit Argentinië aangeboden te Lorient aan 23 fr. !

Te Sables-d'Olonne heeft men hiertegen als verweer het instellen van een taks op de invoer voorgesteld wanneer de prijs van het ingevoerd produkt duidelijk onder de prijs van het eigen produkt. Dit zou mischien enigszins mogelijk zijn dat in nationaal en in Europees gemeenschappelijk verband zou kunnen opgetreden worden tegen dumpingpraktijken van derde landen, maar wat dan tegen landen die deel uitmaken van de Europese gemeenschap? Er zouden dus nieuwe prijsnormen dienen vastgelegd in Europees verband. Men gaat zelfs zo ver te veronderstellen dat een Europees overlegorgaan het aangewezen geneesmiddel zou zijn, namelijk één enkel orgaan waaraan alle vissershavens zouden dienen te gehoorzamen en de regelen te aanvaarden.

BESLUIT

Zo te zien heeft men zich te Parijs en te Sables-d'Olonne voor een taak ingezet die naar onze bescheiden mening niet, of slechts zeer onvolmaakt zal te verwezenlijken zijn. Het is inderdaad zo dat men in moeilijke tijden de neiging heeft de koppen bij elkaar te steken om naar oplossingen te zoeken en maatregelen voor te stellen die gewis hun belang hebben. Het is echter voldoende dat de latende crisis in de visserij enigszins opklaart en de spanning wijkt en vele goede voornemens zullen verdwenen zijn. Het is al een zeer sterke hand die de traditioneel individualistische aangelegde visserij moet bijhouden. Anderzijds veronderstelt de aanpak door één enkel nationaal overlegorgaan waaraan alle vissershavens dienen te gehoorzamen, gezien de diversiteit in de visserijen en havens in Frankrijk, een dergelijk overkoepelend en uitgebalanceerd administratief bestuur, dat het heel wat voeten in de aarde zal hebben vooraleer dit te kunnen scheppen. Dat wordt van vandaag op morgen niet uit de grond gestampt en zal in feite het werk zijn van jaren. Daarbij komt nog dat eenieder onmiddellijk resultaten zal willen zien, iets dat in werkelijkheid onmogelijk is. Het uitblijven van onmiddellijke resultaten zal zeker de meeste ijver van de producenten uitdoven. Daarbij komt nog dat ook aan de reglementen van de Europese gemeenschap en tegenover derde landen ernstig zal moeten gesleuteld worden zodat we het zeer aanbevelingswaardig initiatief van enkele franse producenten toch eerder als een doodgeboren kind aanzien. We zouden werkelijk aangenaam verrast zijn mocht het anders verlopen. We stellen ondertussen vast dat in een klein land zoals bij ons, met amper een drietal vissershaventjes en een zeer beperkt aantal producenten men nog niet tot eensgezindheid kan komen, en men slechts instemming kon bekomen van enkelen waaraan een maatregel kon doen profiteren om dan dezelfde producenten terug te zien afvallen wanneer maatregelen genomen werden waarvan zij toevallig niet onmiddellijk konden profiteren. En waar gaat men de ijzeren hand halen die slechts het algemeen belang alleen dient?

Verder is het ook zo, indien in de Europese gemeenschap Frankrijk een aparte status zal wensen met betrekking tot de invoer uit deze landen, er zeker verweermatregelen van deze landen zullen komen. Men denke maar eens aan de marathonzittingen der ministers van de Europese gemeenschap voor het bepalen van landbouwprijzen in de verschillende samenstellende landen en voor het bepalen van de vergoedingen uit het landbouwfonds alsmede voor de invoer- en uitvoerkontingenteringen enz. We menen niet dat de visserij belangrijk genoeg is om zover te geraken.